

Pokud však svrchu uvedené okolnosti nebudou na jisto postaveny, chybí skutkový podklad pro premissu, z níž vycházel žal. úřad, uváží, že zamýšlené zcizení bylo by na úkor možnosti, přidělití prodávaný objekt osobě podle § 1 č. 6 př. z. k přidělu půdy oprávněné, a muselo proto býti naříkané rozhodnutí v tomto směru zrušeno pro vady řízení.

Č. 1505.

Poplatky správní: Z výnosu úřadu pro zahraniční obchod ze dne 13. července 1920 č. 87377, kterým stanoveny byly podmínky, za jakých je úřad ten ochoten vracet zaplacené poplatky za nepoužitá povolení (dovozní) a který byl úřadem tím v denním tisku publikován, vznikl pro strany, splnivé podmínky jeho, nárok na vrácení poplatku.

(Nález ze dne 18. září 1922 č. 10286.)

Prejudikatura: srovn. Boh. č. 1054, 1297, 1449 adm.

Věc: Československý obchodní podnik řezníků, spol. s r. o. v Praze, proti ministerstvu obchodu o vrácení dovozného poplatku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — Nař. rozhodnutím žal. úřadu byla žádost st-řična o vrácení poplatku za dovozní povolení zamítnuta, poněvadž není prokázáno, proč obchod byl stornován. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Zákon ze dne 24. června 1920 č. 418 sb. z. a n. ustanovuje v § 3, že úřad pro zahraniční obchod jest oprávněn vybírat za povolení, která udílí, poplatky, jejichž výši stanoví po slyšení odborných poradních sborů. Nařízení ze dne 13. července 1920 č. 442 sb. z. a n. stanoví pak podobně, že tento úřad jest oprávněn vybírat za povolení a potvrzení, která udílí, poplatky, jejichž výši určí po slyšení skupinových odborů ministr pověřený vedením úřadu pro zahraniční obchod.

O vrácení zaplacených poplatků za nepoužitá povolení nemá ani cit. zákon, ani cit. nařízení žádného ustanovení.

Žal. úřad uvádí však sám v obvodním spise, že úřad pro zahraniční obchod vyhradil si výnosem ze dne 13. července 1920 č. 87377 právo vrátiti neb odepsati poplatky v případě, když strana cizozemskou korespondencí neb jinými věrohodnými doklady prokáže, že není vinna neuskutečněním obchodu.

Ze spisů úřadu pro zahraniční obchod, výnosu toho se týkajících, je zřejmo, že ve schůzi presidia konané dne 18. května 1920 bylo usneseno vracet zaplacené poplatky tehdy, žádá-li se o vrácení jejich nejpozději v tříměsíční lhůtě, počítajíc od uplynutí lhůty, na kterou povolení platilo, a že toto usnesení presidia schváleno bylo ve schůzi správního výboru dne 15. července 1920, načež bylo k žádosti úřadu pro zahraniční obchod prostřednictvím čsl. tiskové kanceláře v Praze v denním tisku jako úřední zpráva uvedeno ve známost.

St-řka opírá zřejmě svůj nárok na vrácení zaplaceného poplatku dovozního o toto usnesení.

Podle názoru nss byl úřad pro zahraniční obchod oprávněn učiniti svrchu uvedené usnesení, resp. vydati svrchu uvedený výnos. Neboť ani cit. zákon, ani cit. nařízení neustanovují o způsobu vybírání řečeného poplatku ničeho bližšího, ponechávající úpravu způsobu vybírání úřadu, jenž k vybírání je oprávněn. Může tedy úřad ten určit bližší modalitu, jimiž se chce při vybírání poplatku řídit, může od vybírání poplatků v určitých případech i upustiti a tedy také zaplacený poplatek vrátiti.

Usnesl-li se pak úřad ten na určitých modalitách a dal-li modalitu, za kteréž hodlá zaplacený poplatek vrátiti, v denních listech jako úřední zprávu svou uveřejniti a dal-li je vytisknouti na úřední tiskopis žádosti o vrácení poplatku, pak zajisté nemůže býti řeči o tom, že jde pouze o právo úřadu vyhrazené, jak praví odvodní spis žal. úřadu, nýbrž vznikl straně i nárok, o vrácení zaplaceného poplatku žádati a jeho se domáhati, jsou-li splněny podmínky, jež úřad pro vrácení poplatku stanovil.

Zda k podmínkám těm žal. úřad právem počítá i důkaz o tom, že se nepoužití povolení stalo bez viny strany, jež o vrácení poplatku žádá, když usnesení úřadu o podmínce té zmínky nečiní, o tom nebylo nss-u judikovati, poněvadž stížnost námitku tu nevznáší, nýbrž výslovně svoji bezvinnost na nepoužití povolení dokazuje a na ni se odvolává.

St-lka podala svoji žádost o vrácení poplatku nesporně ve lhůtě, cit. výnosem určené. Uvedla v ní, že druhý kontrahent odmítl smlouvu splniti a nebylo ho lze k splnění jejímu přiměti, čímž zřejmě tvrdila, že na nepoužití povolení nenese viny. O tom nabídla důkaz svědky.

Na vyzvání úřadu předložila dopis svého kontrahenta, v němž tento prohlašoval, že žádné smlouvy neuzavřel. Žal. úřad zamítl tuto žádost s odůvodněním, že není prokázáno, proč obchod byl stornován, čímž patrně chtěl říci, že st-lka neprokázala, že na nepoužití dovozního povolení je bez viny.

Pro toto zjištění není však ve spisech dostatečné opory a právem vytýká stížnost, že nabídnuté jí důkazy nebyly provedeny. Neboť by i dopis druhého kontrahenta žal. úřadu pro otázku, kdo je tím vinen, že dovozního povolení nebylo použito, ničeho podstatného nedokazoval, přece chtěla st-lka nabídnutými svědky dokázati, že ona na splnění smlouvy trvala a že jen pro odpor druhého kontrahenta k splnění tomu nedošlo.

Tím chtěla st-lka dokázati, že bez její viny nebylo použito dovozního povolení.

Tato pro posouzení nař. rozhodnutí podstatná okolnost zůstala nevyšetřena a bylo proto nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušeno.

Č. 1506.

Úředníci obecní: I. Osoba jmenovaná obcí před platností zák. z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. definitivně na systemisované místo úřednické má právo žádati, aby její služební poměr byl nadále posuzován podle ustanovení tohoto zákona, a to i co do pensijních požitků, třebaž jí při průvodním jmenování s jejím souhlasem nárok na pensijní zaopatření přiznán nebyl. — II. Nové rozhodnutí (o rozkladu) či pouze opakování dřívějšího?

(Nález ze dne 18. září 1922 č. 12.264.)